

ROALD DAHL

JAAKKO JA JÄTTIPERSIKKA

Kuvittanut
Quentin Blake
Suomentanut
Peikko Pitkänen

WSOY

ROALD DAHL oli vakooja, hävittäjä-lentäjä, suklaahistorioitsija ja lääketieteellinen keksijä. Hän oli myös kirjailija, jonka teoksia ovat muun muassa *Jali ja suklaatehdas*, *Matilda*, *Iso Kiltti Jätti* ja monet muut mahtavat tarinat.

QUENTIN BLAKE on kuvittanut yli kolmesataa kirjaa. Hän oli Roald Dahlin lempikuvittaja. Vuonna 1980 hän voitti arvostetun Kate Greenaway Medal -kuvituspalkinnon. Vuonna 1999 hänet nimitettiin Ison-Britannian kaikkien aikojen ensimmäiseksi lasten- ja nuortenkirjojen hovikuvittajaksi (Children's Laureate), ja 2013 hän sai aatelistarvon palveluksistaan kuvitustaiteen hyväksi.

TÄSSÄ KIRJASSA ESIINTYVÄT

**Jaakko
Henrikki
Tuulispää**

**Löllö-täti ja
Luuviulu-täti**

**Vanha vihreä
heinäsirkka**

**Tuhat-
jalkainen**

**Neiti
Hämähäkki**

**Silkkiäis-
toukka**

Kiiltomato

Leppäkerttu

ROALD DAHL

JAAKKO JA JÄTIPERSIKKA

Kuvittanut **Quentin Blake**

Suomentanut **Peikko Pitkänen**

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
JAMES AND THE GIANT PEACH

TEXT COPYRIGHT © THE ROALD DAHL STORY COMPANY LTD, 1961

ILLUSTRATION COPYRIGHT © QUENTIN BLAKE, 1995

THE MORAL RIGHT OF ROALD DAHL AND QUENTIN BLAKE
HAS BEEN ASSERTED

ROALD DAHL IS A REGISTERED TRADEMARK OF

THE ROALD DAHL STORY COMPANY LTD.

WWW.ROALDDAHL.COM

FIRST PUBLISHED IN THE US BY ALFRED A. KNOPF, INC., 1961

FIRST PUBLISHED IN GREAT BRITAIN BY GEORGE ALLEN & UNWIN, 1967

PUBLISHED BY PUFFIN BOOKS 1973

SUOMENKIELINEN LAITOS © PEIKKO PITKÄNEN JA WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

TARKISTETTU SUOMENNOS.

ILMESTYNYT AIEMMIN OTAVAN KUSTANTAMANA 2009. ILMESTYNYT
ENSIMMÄISEN KERRAN SUOMEKSI ART HOUSEN KUSTANTAMANA 1991.

ISBN 978-951-0-51021-6

PAINETTU EU:SSA

Tämä kirja on omistettu Olivialle ja Tessalle

SISÄLLYS

1	Jaakko Henrikki Tuulispää	11
2	Kaksi tättiä	16
3	Ukkeli	21
4	Pienet vihreät hiput	25
5	Pienet vihreät hiput pääsevät karkuun	27
6	Persikka	31
7	Suuremmaksi ja suuremmaksi	35
8	Tännepäin! Tännepäin!	40
9	Jotakin ihmeellistä tapahtuu tuota pikaa	44
10	Persikan sisään	48
11	Jättihönteiset	51
12	Tuhattajalkaisen saappaat	55
13	Nukkumaan	60
14	Matka alkaa	66
15	Hyvästi, Löllö-täti ja Luuviulu-täti	71
16	Persikka vierii pois	74
17	Höykytys	79
18	Keskellä merta	84
19	Hait	92
20	Jaakolla on suunnitelma	96
21	Taisteluasemiin!	102
22	Lokit	105
23	Persikka kohoaa	111

24	Vanha vihreä muusikko	118
25	Minä olen tuholainen!	122
26	Tuhatjalkainen yli laidan	129
27	Pilviäiset	133
28	Persikka alkaa vuotaa	142
29	Sateenkaarimaali	150
30	Pilviäiset taas	153
31	Yön halki	158
32	Pilvenpiirtäjät	161
33	Lento New Yorkin yli	164
34	Hei sitten, lokit	167
35	Persikka putoaa	170
36	Empire State Building	171
37	Erikoiset hyönteiset	173
38	Sankarien vastaanotto	183
39	Mitä sitten tapahtui	187

JAAKKO HENRIKKI TUULISPÄÄ

NELIVUOTIAAKSI ASTI Jaakko Henrikki Tuulispää eli onnellisena. Hän vietti hiljaiseloa äitinsä ja isänsä kanssa ihanassa talossa meren rannalla. Siellä oli aina paljon leikkitovereita sekä hiekkaranta, jolla kirmailla ja meri, jossa polskia. Se oli täydellistä pikkupojan elämää.

Sitten eräänä päivänä Jaakon äiti ja isä lähtivät kaupunkiin ostoksille ja siellä tapahtui **KAUHEITA**. Äkkisarvaamatta heidät molemmat pisteli poskeensa (vieläpä keskellä kirkasta päivää ja kadun vilinää) **SUURI VIHAINEN** sarvikuono, joka oli karannut eläintarhasta.

Se oli tietenkin, kuten voit hyvin kuvitella, varsin ikävä kokemus niin mukaville vanhemmille. Mutta ajan mittaan se oli paljon ikävämpää Jaakolle kuin heille. Vanhempien huolet olivat ohi käden käänteessä. Heistä tuli kuolleita ja kuopattuja kolmessakymmenessäviidessä sekunnissa. Jaakko-polo oli sen sijaan elossa mitä suurimmassa määrin, ja yhtäkkiä hän tajusi olevansa yksin ja peloissaan

kylmässä maailmassa. Ihana merenrantatalo piti myydä saman tien, ja pieni poika, jolla ei ollut muuta kuin pikkuinen pyjaman ja hammasharjan sisältävä matkalaukku, lähetettiin asumaan kahden tätinsä luokse.

Heidän nimensä olivat Löllö-täti ja Luuviulutäti, ja ikäväkseni minun on sanottava, että he olivat todella **KAMMOTTAVIA** ihmisiä. He olivat **ITSEKKÄITÄ, LAISKOJA** ja **JULMIA**, ja hetimiten he alkoivat piestä Jaakko-parkaa syyttä suotta. He eivät koskaan käyttäneet hänestä oikeaa nimeä vaan puhuttelivat häntä »iljettäväksi pikku **ELUKAKSI**», »viheliäiseksi kiusankapalleeksi» tai »kelvottomaksi otukseksi», eivätkä he missään nimessä koskaan antaneet hänelle ainutta-

kaan lelua tai kuvakirjaa. Hänen huoneensa oli karu kuin vankityrmä.

He, siis Löllö-täti, Luuviulu-täti sekä nyt myös Jaakko, majailivat oudossa röttelössä, joka sijaitsi korkean kukkulan laella. Kukkula oli niin **KORKEA**, että puutarhan melkein joka kolkasta Jaakko saattoi erottaa kilometrikaupalla verrattoman kauniita metsiä ja peltoja, ja hyvin kirkkaana päivänä oikeaan suuntaan katsoessaan hän saattoi nähdä kaukana taivaanrannassa pikkuruisen harmaan pisteen, talon, jossa hän oli asunut rakkaan äitinsä ja isänsä kanssa. Ja vain aavistuksen sen yläpuolella hän erotti itse meren, **PITKÄN OHUEN** sinimustan juovan, kuin musteviivan taivaan reunan alla.

Jaakko ei kuitenkaan koskaan saanut poistua kukkulalta. Löllö-täti ja Luuviulu-täti eivät kumpikaan ikinä vaivautuneet viemään Jaakkoa minnekään, eivät edes lyhyelle kävelyllä tai eväsretkelle, eikä hän todellakaan saanut mennä minnekään omin päin. »Häijy pikku elukka joutuu vain ikävyvyksiin, jos hän poistuu puutarhasta», Luuviulu-täti oli sanonut. Hänelle luvattiin kauheita rangaistuksia, kuten että hänet lukittaisiin viikoksi kellariin rottien sekaan, jos hän vain uskaltaisi kiivetä aidan yli.

Kukkulan lakea peittävä puutarha oli suuri ja kolkko, ja sen ainoa puu (lukuun ottamatta perimmäisessä nurkassa rönsyilevää vanhaa villiintynyttä laakerirykelmää) oli ikivanha persikkapuu, jossa ei koskaan kasvanut yhden yhtä hedelmää. Puutarhassa ei ollut keinua, ei keinulautaa, ei hiekkalaatikkoa, eikä

muuta lapsia kutsuttu koskaan kukkulalle leikkimään Jaakko-polon kanssa. Hänen seuranaan ei ollut edes koiraa tai kissaa. Ja kun aikaa kului, hän tuli **YHÄ MURHEELLISEMMAKSI** ja **YHÄ YKSINÄISEMMAKSI**, ja hän vietti joka päivä tuntikausia puutarhan perällä tuijottamassa kaihoisasti kaunista mutta kiellettyä metsien, peltojen ja meren maailmaa, joka levittäytyi hänen edessään kuin taikamatto.

KAKSI TÄTIÄ

KUN JAAKKO Henrikki Tuulispää oli asunut tätiensä luona kokonaiset kolme vuotta, koitti aamu, jolloin hänelle tapahtui jotakin aika merkillistä. Ja tämä sattumus, joka, kuten sanoin, oli ainoastaan *aika* merkillinen, johti pian toiseen sattumukseen, joka oli *erittäin* merkillinen. Ja sitten *erittäin* merkillinen sattumus puolestaan johti erittäin **KÄSITTÄMÄTTÖMÄN MERKILLISEEN** sattumukseen.

Kaikki alkoi hehkuvan kuumana päivänä keskellä kesää. Löllö-täti, Luuviulu-täti ja Jaakko olivat puutarhassa. Jaakko oli pantu töihin, kuten tavallista. Tällä kertaa hän pilkkoi polttopuita keittiön uuniin. Löllö-täti ja Luuviulu-täti loikoilivat lähellä kansituoleissa, siemailivat kuplivaa limonadia pitkistä laseista ja vahtivat, ettei Jaakko pitänyt hetkenkään taukoa.

Löllö-täti oli leveä ja erittäin lyhyt. Hänellä oli pienet siansilmät, valahtaneet suupielet ja naama, joka näytti siltä kuin se olisi keitetty. Hän muistutti suurta valkoista ylikypsää kaalia. Luuviulu-täti oli puolestaan kapea, pitkä ja luiseva ja hän käytti terässankaisia silmälasia, jotka hän kiinnitti nipistimellä nenänpää-

hän. Hänellä oli kirskuva ääni, leveät märät ja ohuet huulet, ja aina kun hän **SUUTTUI** tai **KIIHTYI**, pienet sylkipallerot ampaisivat hänen suustaan. Siinä he istuivat, nuo kaksi hirveää räähkää, jotka lipittivät juomiaan ja **KOMENSIVAT** vähän väliä Jaakkoa panemaan vauhtia halonhakkuuseen. He myös puhuivat itsestään, ja kumpikin ihaili omaa kauneuttaan. Löllö-tädillä oli sylissään pitkävärtinen peili, johon hän tarttui tuon tuostakin tuijottaakseen omaa vastenmielistä naamaansa.

»Oon ihanainen sulotar,
mussa silmä lepää!
Ruusunkukkaa muistutan,
ah, sievää nöpönenää!
Ooh, mun kaunotukkaa!
Ja ilman silkkisukkaa
näät paljaat varpaat somat.»
»Mut muistathan», Luuviulu huutaa,
»nuo jenkkakahvas omat!»

Löllö punastuu. Luuviulu innostuu:
»Kultasein, mulle toiseks jäät,
kun kurvit, hymyt väläytän,
niin johan kääntyy päät!
Oi, mua kaunotarta! Ei ole mulle vertaa!
Mä muodoillani edustan laatuvuosikertaa.»
»Voi sua vanhaa lahnaa!» Löllö huudahtaa.
»Sä oot vain luuta, nahkaa!
Tähtipaja Hollywoodin haaveissani kajastaa!»
Löllö toiveen tunnustaa ja hieman lisää julistaa:
»Mikäpä ois hienompaa?
Kun valloittaisin maailman!
Saisin roolin parhaimman!
Kilpailijat kaikki sais kengänkuvan peffaan!»
»Kieltämättä sopsisit», Luuviulu toteaa,
»hyvin kauhuleffaan.»

Jaakko-parka raatoi edelleen hakkuupölkyn ääressä. Helle oli sietämätön. Hän oli yltä päältä hiessä. Hänen käsivarsiaan kolotti. Kirves oli valtava, tylsä kapine,

joka oli aivan liian raskas pienelle pojalle. Puurtaessaan Jaakko alkoi ajatella muita maailman lapsia ja mitä he tekivät juuri sillä hetkellä. Jotkut ajelivat pihallaan kolmipyöräisellä. Jotkut kävelivät viileässä metsässä ja poimivat kedonkukkia. Ja hänen entiset pikku ystävänsä leikkivät merenrannalla märällä hiekalla ja pulikoivat vedessä...

Vuolaat kynneleet alkoivat norua Jaakon silmistä ja vieriä hänen poskilleen. Hän lakkasi pilkkomasta puita ja nojasi hakkuupölkkyyn murheen murtamana.

»MIKÄ SINUA RIIVAA?» Luuviulu-täti penäsi ja mulkoili häntä teräksisten silmälasinkehystensä yli.

Jaakko alkoi nyyhkyttää.

»Lopeta heti paikalla ja palaa töihisi siitä, senkin häijy pikku elukka!» Löllö-täti komensi.

»Löllö-täti kiltti!» Jaakko parahti. »Ja Luuviulu-täti! Emmekö me kaikki voisi kerrankin matkustaa linja-autolla merenrannalle? Se ei ole kaukana... minulla on niin kuuma ja oloni on niin kurja ja yksinäinen...»

»VAITI, SENKIN VÄTYSTELEVÄ KELVOTON KUTALE!»

Luuviulu-täti huusi.

»Löylytä hänet!» kiljui Löllö-täti.

»Löylytän totisesti!» Luuviulu-täti lupasi. Hän kyräili Jaakkoa ja Jaakko katsoi takaisin silmät pelosta selällään. »Löylytän sinut myöhemmin, jonain päivänä, kun olen vähemmän hikinen», täti sanoi. »Ja nyt häivy silmistäni, senkin **KUVOTTAVA PIKKU LIERO**, ja jätä minut rauhaan!»

Jaakko kääntyi ja juoksi. Hän juoksi niin lujaa kuin jaksoi puutarhan kauimmaiseen sopukkaan ja piiloutui sen vanhan villiintyneen laakerirykelmän taakse, joka mainittiin aikaisemmin. Sitten hän hautasi kasvatot käsiinsä ja itki entistä lohduttomammin.

Jaakon elämä on **KURJAA**. Hän joutuu asumaan kammottavien tätiensä luona eikä saa **KOSKAAN** leikkiä muiden lasten kanssa.

Vaan kuinka ollakaan:
kerran pihapuuhun
kasvaa **ISO** (siis **AIVAN
JÄTTIMÄINEN**) persikka,
jonka sisällä majailee
ratkiriemukas joukko
JÄTTIMÄISIÄ HYÖNTEISIÄ.
Persikka lähtee vierimään,
ja Jaako ja hänen uudet
ystävänsä pääsevät sen
kyydissä **HUIMAAN
SEIKKAILUUN**.

www.roalddahl.com

	
www.wsoy.fi	L84.2 ISBN 978-951-0-51021-6

Hieno! Jos ostit tämän kirjan, olet tukenut työtä lasten hyväksi.
Lisätietoja Roald Dahl -hyväntekeväisyyskohteista osoitteessa www.roalddahl.com.